

Advent 3. vasárnapja

Iz 35,1–6a.10

„Akkor megnyílik a vakok szeme, s a süketek füle hallani fog”

Örüljön a puszta és a kiaszott vidék, ujjongjon a sivatag és viruljon! Virulva viruljon, mint a liliom, és örömben ujjongva daloljon! Mert övé a Libanon dicsősége, a Kármel és a Sáron pompája; meglátják az Úr dicsőségét, Istenünk ragyogó fönségét. Erősítsétek meg az elernyedt kezeket, és a roskadozó térdeket szilárdítsátok meg! Mondjátok a csüggedt szívűeknek: „Bátorság! Ne féljete! Nézzétek, eljön Istenetek, eljön, hogy bosszút álljon és megfizessen. Maga az Isten jön el, hogy szabadulást hozzon nektek.” Akkor megnyílik a vakok szeme, s a süketek füle hallani fog. Ugrándozik majd a sánta, mint a szarvas, és a némák nyelve ujjongva ujjong. Mert vizek fakadnak a pusztában, folyóvizek a sivatagban. A száraz vidék tóvá változik, a szomjas föld vizek forrásává. A sakálok egykori lakóhelyén zöldellő fű és nád terem... És egy tiszta út vezet majd át rajta, úgy fogják hívní: a szentek útja. Tisztátalan nem léphet rá, sem a balgák nem bolyongnak rajta. Nem lesz ott oroszlán, más ragadozó sem jár arra; a megváltottak vándorolnak rajta, akiknek az Úr szabadulást szerzett, azok térnek vissza rajta. Éneket zengve érnek a Sionra, s örök boldogságot tükröz az arcuk. Öröm és ujjongás jár a nyomukban, mert fájdalom és siralom nem lesz többé.

A próféta a pusztává vált Edom vidékének újra benépesedését írja le. A kép a kiszáradt és elpusztult éden képével indul, majd fokozatosan népesíti be a sivatagot virággal (2. v.) és egyéb növényekkel. Amint a vegetáció újra indul, az emberek hangulata is megváltozik. Sőt arra biztatja a próféta az erősebbeket, hogy bátorítsák a csüggedteket. Csak a 4b. v.-ből lesz világos, hogy az egész folyamat elindítója a szabadító Isten érkezése. Az édennek ő a valódi restaurálója. A 8. v.-től ez az építkezés a szenteknek szóló felhívásba torkollik. Erről az útról eltűnnek a veszélyek (9. v.) és a fellelkesített zarándok csapat akadálytalanul vonulhat Sionra, amely egyben az örök boldogság helye is a zarándokoknak.

Az antik világban a természet és a társadalom elvadulásának folyamatát párhuzamos jelenségnek tekintették. Ugyanis az öntözéses földművelés, akkor volt zavartalan, ha béke volt a társadalomban. Háború idején a csatornákat elhanyagolták, és a sivatag az öntözés hiányában visszatért. A béke helyreállításával a csatornákat kitisztították, és újra virulni kezdett a föld. A társadalmi béke és a viruló természet képe

konkrétan összekapcsolódott az emberek tudatában, mert így működött a mezőgazdaság. A bűnbeesés történetében is ez az ősi tapasztalat visszahangzik. Amikor az ősszülők megszegik az Isten törvényét, az Úr kiűzi őket az édenből, és pusztasivatagos területen kell tengetni az életüket.

Nem lepődünk meg Cyrusi Theodoretus (†496) e képre vonatkozó magyarázatán, amely szerint: nem vették a próféciák öntözését, ezért elsivatagosodtak (ti. lelkükben), mert így nem tudta őket művelni az Isten. Nazianzoszi Gergely (329/330 k.– 390) pedig a lélekre alkalmazza a sivatag képét a Zsolt 143,6 alapján: „Dávid” is megmondta: „Lelkem utánad szomjazik, mint a kiaszott föld”, vagy a Zsolt 42,3-ban olvashatjuk: „Mint a szarvas ünő a forrás vizére úgy kívánkozik lelkem az Úr után. Nagy Szent Leó (440–461) pápa pedig úgy kommentálja a fenti szakaszt: „Mivel Krisztusban Isten kiengesztelődött a világgal (2Kor 5,19), a Teremtő maga öltözteti fel a természetet, amely levetette magát a teremtő képét, és amikor az isteni csodálatos világ beteljesedett a próféták lelke által, ahogyan azt előre megmondtuk, megnyílt a vakok szeme és a süketek füle. Kétségtelen hogy lelki szárazságnak szoktuk nevezni azt a lelki állapotot, amelyet Isten nélkül, Isten közelségének élménye nélkül vagy szeretet élménye nélkül kell elviselnünk.

A kiégett vagy bűnöző ember egyik jellemzője, hogy nemcsak magát, hanem a környezetében élő emberek viszonyait és a fizikai környezetet is pusztítja. Látjuk ezt amint a városi kiégett kamaszok törnek, zúznak, szobrokat firkálnak, szemetelnek, embereket inzultálnak, vagy megvernek, félelmet keltenek, és sivárrá teszik a fizikai környezetüket. Ilyen nagyon sok lakótelep is.

Amikor pedig megnyílik lelki szemünk és fülünk, vagyis a személyiségünk Istenre hangolódik, akkor úgy érezzük a szemünk előtt zajlik egy új teremtés. A kegyelem újra tudja teremteni az eldurvult és beszűkült tudatú embert is. Megváltoznak az érzelmeink, megváltoznak az emberekhez és a világhoz fűződő kapcsolataink is. Az ilyen ember, ha újra éled, a környezetét is újra teremti, nemcsak az emberi viszonyokban keresi a kellemes és örömszerzési lehetőséget, hanem környezetének a fizikai elrendezésében is. Az alkoholizmusból vagy a drogból gyógyult emberek a leromlott környezetüket elkezdik szépíteni.

Különösen városban feltűnő, hogy milyen emberek laknak egy környéken. Lehet látni, hogyan óvják, védik, tisztán tartják, vagy éppen pusztítják a környezetüket. Ahol csak egy-két ember pusztít, ott a közösség meg tudja őket fékezni, de ahol ez a romboló hajlam tömegméretek ölt, ott hamarosan sivár, koszos és félelmetes lesz a környezet is. Lelki változásaink nemcsak az arcunkra, hanem a környezetünkre is kihatnak. Az igazi környezetvédelem a lelki egészség védelmével vagy a lelki bajok gyógyításával kezdődik.